

Baka István

Örökség

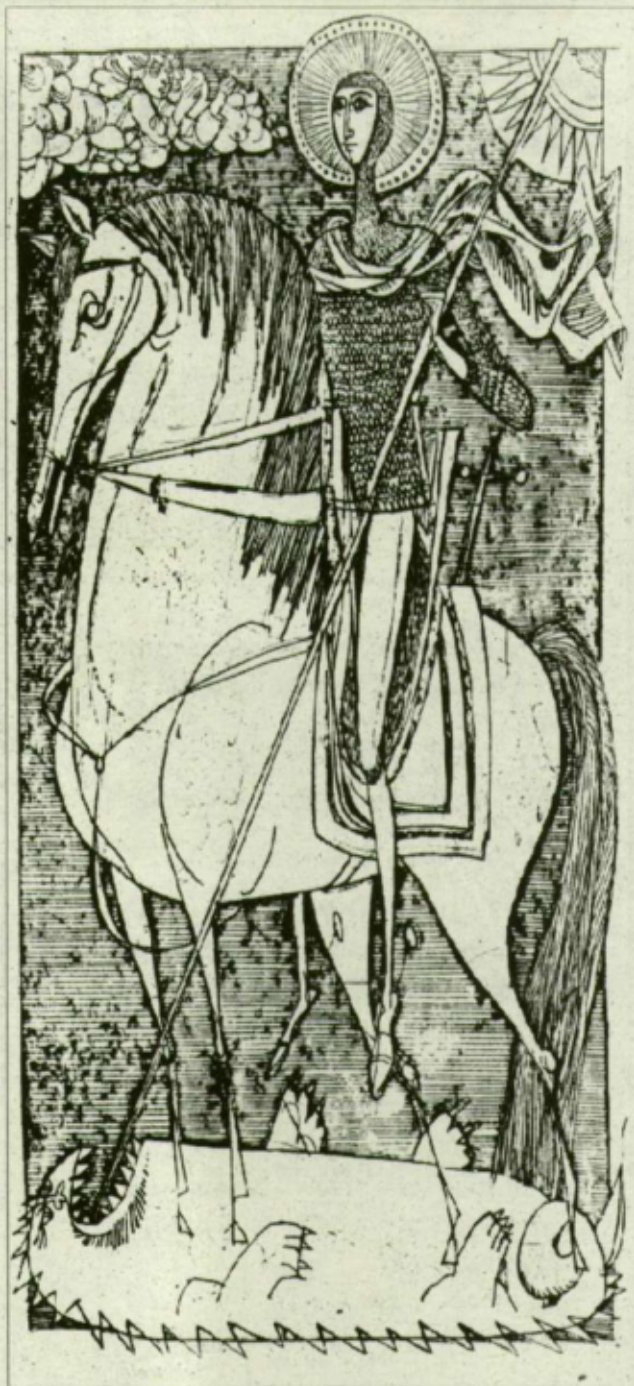
*Lágy részeit az angyalok lerágták:
meszes-fehér koponyaként borul
reánk az égbolt, és szemüregén
hol nap süt át, hol ólom-hold vonul;*

*élünk alatta, korhadó világban,
fogaiból bányászva érceket,
s nem tudjuk, hogy e koponya kié,
s nem sejtjük, hogy csak vágyak, érzetek*

*voltunk: Teremtőnk gondolatai,
míg élt, – de mára lecsupaszodott
Tejút-gerince, s éles csontszilánkok
a foszfor-villogású csillagok;*

*s agyveleje, mely szétfolyt, elrohadt,
hajnalban a talajból felszivárog, –
eltévedünk ködgomolyaiban,
s érezzük: örököltük e világot;*

*élősködtünk, s nemcsak mi, ámde fenn
az angyal-regimentek is, – miénk lett
a bomló, édes, rég kihült tetem;
zabáljuk hát, míg át nem jár a méreg.*

Kass János: Szent György